

«Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῇρί μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί· ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτο. »

Με τον δοξολογικό αυτό ύμνο,

αγαπητοί αδελφοί,

ὅπως τον καταγράφει ο ευαγγελιστής Λουκάς, μας παραδίδονται ελάχιστες λέξεις της Θεοτόκου, ὅπως μας ἔχουν παραδοθεῖ στη Βιβλική παράδοση.

Ἡ ταπεινὴ κόρη της Ναζαρέτ, αὐτὴ που ἀξιώθηκε να κυφορήσει το Θεὸ Λόγο, ἐπέλεξε να διάγει τον βίο της εν σιωπῇ. Ἐπέλεξε μια ἀθόρυβη και διακριτὴ παρουσία, ἀκλουθώντας ως μια ἀπλὴ μαθήτρια, ἀπὸ ἀπόσταση τον Κύριο.

Ὄντως, μετρημένες εἶναι οἱ φορές ὅπου ἡ Παναγία ἐμφανίζεται μέσα στην Καινὴ Διαθήκη. Ὁ διάλογός της με τον ἀρχάγγελο Γαβριὴλ την ἡμέρα του Ευαγγελισμοῦ και το σωτηριῶδες για το γένος των ἀνθρώπων **«ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμά σου.»** Ἡ ἐπίσκεψη στην ξαδέρφη της Ελισάβετ και ο δοξολογικός της ὕμνος. Ὁ διάλογός της με τον δωδεκαετὴ Ἰησοῦ και τέλος ἡ παράκλησή της για την ἐπιτέλεση του θαύματος στο γάμο της Κανά.

Ἡ Θεοτόκος, υπήρξε ἡ σιωπηλὴ, διακριτικὴ και προσευχητικὴ παρουσία μέσα στην Ἐκκλησία. Παρότι εἶναι ὁ σημαντικότερος ἀνθρώπος που πέρασε ἀπὸ τον κόσμον αὐτό, ποτέ δεν ἐκμεταλλεύτηκε πρὸς ὄφελός της τὸ σιδηροπλοῖον.

Ἰδιαιτέρως δε, ἀν ἀναλογιστοῦμε ὅτι την ἡμέρα του Ευαγγελισμοῦ γεύτηκε πρῶτὴ την Πεντηκοστή, και παρὰ ταῦτα δε ζήτησε τα πρωτεῖα ἀπὸ τους ἀγίους Ἀποστόλους.

Πρῶτὴ ἀπὸ τις Μυροφόρες προσκύνησε τον ἀναστάντα Υἱό της, τὸ ὄνομά της ὁμως παρασιωπείται ἀπὸ τις ευαγγελικὲς διηγήσεις.

Η επιλογή της αυτή, να ζήσει στην αφάνεια, αποτελεί παράδοξο γεγονός στη κοινωνία της υπερπροβολής που διερχόμαστε.

Η Κυρία Θεοτόκος, αποτελεί το πρότυπο για όλη την ανθρωπότητα. Στο πρόσωπό της, βρίσκεται ο ανακαινισμένος καινούριος άνθρωπος. Είναι η νέα Εύα, όπου δίνοντας ανθρώπινο σώμα στον Θεό, χάρισε την ανάσταση και τη ζωή στους ανθρώπους.

Μια απλή και ταπεινή Κόρη, σε ένα ασήμαντο χωριό της Ιουδαίας, όπου κατάφερε να ελκύσει τη χάρη του Θεού, με την αφάνειά της και μόνο.

Και όμως, παρά την επιλογή της αυτή, να ζήσει αθόρυβα, κατέστη το πιο αγαπητό πρόσωπο κάθε ανθρώπου. Αποτελεί τη πρώτη σκέψη και παρηγοριά σε κάθε θλίψη και στεναχώρια. Σα τη μητέρα που ξαγρυπνά επάνω από το άρρωστο παιδί της, η Θεοτόκος αποτελεί τον άγρυπνο συμπαραστάτη και φύλακα του γένους των ανθρώπων.

Κάθε χριστιανός, έχει χτίσει μια ειδική διαπροσωπική σχέση με την Παναγία, καθώς έχει την πεποίθηση ότι μόνο αυτή μπορεί να τον καταλάβει.

Αναλογιζόμενοι, όντως τον βίο της, θα δούμε ότι θα μπορούσε να περιγραφεί με μόνο μία λέξη: θυσία. Μια σταυρική πορεία η ζωή της ολόκληρη, που όμως διήλθε αγόγγυστα. Γεννήθηκε από υπέργηρους γονείς. Την τρυφερή παιδική της ηλικία τη έζησε αφιερωμένη από τριών ετών μέσα στο Ναό. Δέχτηκε να κυοφορήσει τον Θεό μόλις δεκαπέντε ετών και να στερηθεί μιας πιο φυσιολογικής για τα δεδομένα της κοινωνίας οικογενειακής ζωής.

Το δυσκολότερο όμως, αποτέλεσε το γεγονός ότι μεγάλωσε τον μονάκριβο Υιό της με ένα και μόνο σκοπό. Να θυσιαστεί για την ανθρωπότητα. Έζησε την πιο δύσκολη στιγμή για μία μάνα. Να χάσει το παιδί της.

Ολάκερη η ζωή της, όντως υπήρξε μια θυσία. Μια θυσία για χάρη των ανθρώπων. Αυτό θεμελιώνει τη σχέση μας μαζί της σε προσωπικό επίπεδο ευγνωμοσύνης, αγάπης και εμπιστοσύνης.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας,

αγαπητοί μου αδελφοί,

σε μια υπερβάλλουσα έξαρση αγάπης και τιμής προς το πρόσωπό της, γράφουν πως το ανθρώπινο γένος δημιουργήθηκε μόνο και μόνο για να έρθει η Παναγία στον κόσμο.

Υπήρξε η προσμονή των προφητών για χιλιάδες χρόνια αλλά και η ελπίδα των χριστιανών μέχρι σήμερα.

Το γεμάτο γλυκειά μελαγχολία βλέμμα της, όπως αποτυπώνεται στις εικόνες, εκπέμπει τη μητρική τρυφερότητα που όλοι αποζητούμε.

Ίσως, την μεγαλύτερη αλήθεια που κρύβει η ύπαρξή μας και αποζητά από την Θεοτόκο σε αυτόν τον σκληρό κόσμο, την αποτυπώνει βαθυστόχαστα ο ιερός υμνογράφος:

*«Την πάσαν ελπίδα μου εις σε ανατίθμι,
Μήτηρ του Θεού, φύλαξον με υπό την σκέπην σου»*

ΑΜΗΝ!